

Γιατί ξαφνικά ονομάστηκαν οι αίρέσεις «έκκλησίες»;

Δημοσιεύτηκε στις Κυριακή, 27 Νοεμβρίου 2016 17:24 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο   Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Γιατί ξαφνικά ονομάστηκαν οι αίρέσεις «έκκλησίες»;

Γιατί ξαφνικά ονομάστηκαν οι αίρέσεις «έκκλησίες»;

Αδαμάντιος Τσακίρογλου

Είναι όδυνηρή ή συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι τις τελευταίες δεκαετίες είχαμε βυθιστεί σε μια τέτοια πνευματική «ύπνωση» που δεν αντιληφθήκαμε τις φοβερές αντιπνευματικές διεργασίες –κατεδαφιστικές της Όρθοδόξου Πίστεως– που συνέβαιναν γύρω μας. Και τώρα σαν να ξυπνάμε από ένα βαθύ ύπνο αποκαλύπτεται μπροστά μας η τραγική πραγματικότητα.

Ο Οικουμενισμός ήλθε, έδραϊώθηκε πια συνοδικά, οι αίρέσεις ονομάστηκαν «έκκλησίες» και πολλοί άγουροξυπημένοι ρωτούν ακόμα: μα πού είναι το κακό; Κι άλλοι: μα πώς ξγινε αυτό; Άν δοΰμε όμως την εξέλιξη τής πολιτικής του Βατικανού, τις δόλιες μεθόδους με τις οποίες μάς άποκοίμησε –χρησιμοποιώντας ως όργανα ποιμένες που «έξ ήμών έξήλθον, άλλ' ουκ ήσαν έξ ήμών»– θα βρούμε την άπάντηση. Το Βατικανό άυτοπροσδιοριζόταν (και το κάνει μέχρι σήμερα) ως ή «Μία Καθολική Έκκλησία» και όλοι οι άλλοι, και κυρίως οι Όρθόδοξοι, άποτελοΰσαν τυτόπολοιο τουκόσμου, που έπρεπε να ύποταχθεί στην έξουσία του «άντιπροσώπου» του Θεού έπίγής Πάπα. Μετά όμως μία πλειάδα πανηγυρικών άποτυχιών τής παπικής έξουσιομανίας και κατάδειξης του πραγματικού χαρακτήρα του Παπισμού παρέμενε τó πρόβλημα, πώς έπιτέλους θα ύποταχθούν άυτοι οι άλλοι και μάλιστα άποκαταστώντας τόν «καλό» χαρακτήρα του Παπισμού, ειρηνικά και οικειοθελώς. Μέχρι που έμφανίστηκε ή λερναία ύδρα, που λέγεται Οικουμενισμός. Στους πρόδρομους του Οικουμενισμού άνήκει ό γερμανός MaxJosefMetzger (έκτελεστήκετό 1944 από τους Ναζικάι άνακαηρύχθηκε «άγιος» άπότón Πάπα και έπειτα«όσιος»άπό τούς Προτεστάντες). Ό Μέτζγκερ ίδρυσε τήν κίνηση UnaSancta (”ήμία άγία (Έκκλησία)“), ή όποία άσκησε μεγάλη έπίδραση στόν σχεδιασμό και στην κατοχύρωση του Οικουμενισμού άπό τόν Παπισμό. ΤοΒατικανόκατοχύρωσετό 1964 με τó διάταγμα Unitatisreintegratio τής 2ας Βατικανείου συνόδου τις”καθολικές άρχές του Οικουμενισμού“ (Κεφ. Α) και τήν ”πρακτική πραγματοποίηση του Οικουμενισμού“. **Άπό αυτό τó σημείο και μετά άναγνωρίζει διαδοχικά τó Βατικανό μία όλοκληρωμένη ή μία μερική συμμετοχή τών άλλων δογμάτων στην „Μία Έκκλησία του Χριστού“ και άπό τó 2000 με διατάγματα όπως τó DominusIesus χαρακτηρίζει άυτά τά δόγματα πρώτα σαν „χριστιανικές κοινότητες“ και μετά σαν „Έκκλησίες“(μήπως μάς θυμίζει κάτι; Βλέπε βιβλιογραφία στο τέλος). Έκτός άυτού άποφασίστηκε ή άλλαγή του όρου «Οικουμενισμός» με τόν όρο «Οικουμένη» και άποφασίστηκε ή χρησιμοποίηση του όρου «Οικουμενικός διάλογος».**

Άυτές οι διαπιστώσεις μάς όδηγούν στο συμπέρασμα, ότι μόνο τυχαία δεν είναι ή σύγχρονη εξέλιξη τής λέξης «αίρεση»: Παράλληλα με τις εξέλιξεις στο Βατικανό εξέλιχθηκε άπό τούς νεωτεριστές, στην Έσπερία σπουδαγμένους, μεταπατερικούς «Όρθόδοξους» και στην Όρθοδοξία όόρος «αίρεση» σε «όμολογία ή κοινότητα» και άπό «κοινότητα ή όμολογία» σε «έκκλησία»κατά κόρον δε χρησιμοποιήθηκε ό όρος έτερόδοξος.. Όλα προσχεδιασμένα και συμφωνημένα έδώ και δεκαετίες, όπως τó είχε άποκαλύψει ό άείμνηστος π. Ί. Ρωμανίδης.Και για να μη έχει καμία άμφιβολία και ό πλέον καχύποπτος ή άδαής πιστός, ότι οι Οικουμενιστές είναι προδότες τής Πίστεως και προχωρούν κατόπιν συγκεκριμένου σχεδίου και χρονοδιαγραμμάτων (έλαστικών και προσαρμοζόμενων άνάλογα με τήν αντίδραση τών Όρθόδοξων), παραθέτουμε κάποια ξεχασμένα πειστήρια τής συνωμοσίας έναντίον τής Πίστεως:

Ὁ μητροπολίτης Ἀχαΐας Ἀθανάσιος, ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσι, ἀπολογούμενος μάλιστα στὸ Βατικανό, ἐπειδὴ καθυστεροῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε τὰ μυστικῶς συμπεφωνημένα μεταξὺ τῶν ἡγετῶν Φαναρίου καὶ Βατικανοῦ –ποῦ φυσικὰ ὀδηγοῦν στὴν ὑποταγὴ μας στὸν Πάπα– εἶπε τὸ 2002 τὰ ἑξῆς ἐξωφρενικά, ἀλλὰ διαφωτιστικά:

«Στὴν Ελλάδα βρισκόμαστε μπροστά σε πολὺ λεπτὴ κατάσταση, γιατί, ἐνῶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος (σ.σ. Χριστόδουλος) καὶ οἱ μητροπολίτες ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχουν μιὰ σημαντικὴ συνεργασία μετὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, (σ.σ. οὐδεμία ἀναφορά γιὰ ἐπιστροφὴς τους στὴν Εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια καὶ ἀποκήρυξη τὴν αἱρέσεων) αὐτοὶ ἔχουν καὶ ευθύνες πρὸς τὸν κόσμον, τοὺς πιστοὺς, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι προετοιμασμένοι στὴν προοπτικὴ τοῦ διαλόγου, ἐνῶ ἄλλοι ἔχουν μιὰ ἀποψη πρὸς φονταμενταλιστικὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ γιὰ μας εἶναι ἡ μεγάλὴ πρόκληση νὰ προετοιμάσουμε τὸν κόσμον, νὰ τὸν διαπαιδαγωγήσουμε, γιὰ νὰ μὴ ἀντιδράσει ἐπιρρεασμένος ἀπὸ τὶς προκαταλήψεις καὶ πληροφορίες, ποὺ δὲν ἀναποκρίνονται στὰ γεγονότα... Εἶναι σημαντικό νὰ κατανοηθεῖ ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη χρόνου, ἐλπίζω ὄχι υπερβολικοῦ, γιὰ νὰ σχηματίσουμε τὴ συνείδηση τοῦ κόσμου»!!! («Ὁρθόδοξος Τύπος», 1444, 1/2/2002).

Αὐτὲς οἱ δηλώσεις τοῦ Ἀχαΐας Ἀθανασίου ἔχουν ἱστορία, καὶ ἡ ἀφετηρία τους βρίσκεται στὶς ἀποφάσεις τῆς Β΄ Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ, οἱ ὁποῖες ἔγιναν ἀποδεκτὲς ἀπὸ τὸν τότε οἰκουμενιστὴ πατριάρχη Ἀθηναγόρα καὶ ὄσους μετὰ τὸν ἀκολουθοῦν. Τὴν ἀποκάλυψη, ὅσων προαποφασίστηκαν ἀπὸ τὰ οἰκουμενιστικὰ κέντρα καὶ προοδευτικὰ πραγματοποιοῦνται ἐρήμην τοῦ λαοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀνοχὴ τῶν «ὀρθοδοξούντων» ἐπισκόπων, μᾶς δίνει ἤδη ἀπὸ τὸ 1967 ὁ τότε ἀρχιμανδρίτης καὶ κατόπιν Μητροπολίτης Τυρολόης Παντελεήμων Ροδόπουλος, παρατηρητὴς τῆς Β΄ Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ. Ἐγραφε:

«Διευτώθη ὑπὸ τῶν ΡΚαθολικῶν συνέδρων μιὰ παράδοξος θεωρία περὶ ἐπιτευξέως τῆς ἐνώσεως μεταξὺ τῆς ΡΚαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁρθοδόξου». Ἡ Ἑνωσι θὰ «ἐπιτευχθῆ σταδιακῶς καὶ οὐχὶ διὰ διαπραγματεύσεων Ἐκκλησιαστικο-θεολογικῶν» σὲ τρία στάδια:

α) Φιλία καὶ ψυχολογικὴ προπαρασκευή,

β) μερικὴ μυστηριακὴ κοινωνία καὶ

γ) πλήρης μυστηριακὴ κοινωνία».

(Μπιλάλη Σπυρ., ἀρχιμ., Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Β΄, σ. 413)

Ἀπὸ τὴν μιὰ λοιπὸν ἡ πολιτικὴ καὶ κοσμικὴ προδοσία καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἡ θρησκευτικὴ ἀποστασία καὶ στὴ μέση ἕνα πνευματικὰ ζαλισμένο καὶ συγχυσμένο ποίμνιο.

Εἶναι πιά ἡλίχι φαινότατον, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ ξαφνικὴ κρίση ἀγάπης, γιὰ μιὰ ἡρωικὴ πρωτοβουλία εἰρήνης, μιὰ ὑπερευαίσθησις γιὰ τὴν παγκόσμιαν συμφιλίωσι. Πρόκειται γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ βατικανίου σχεδίου γιὰ τὴν ἰδρυσι μιᾶς νέας παγκοσμίας «Ἐκκλησίας», ἔτσι ὅπως τὴν σχεδίασε ὁ Πάπας καὶ ὅπως τὴν προωθοῦν οἱ σύγχρονοι Ἄρειοι, Νεστόριοι, Βέκκοι καὶ Καλέκες. Τὸ πραγματικὸ ἐρώτημα σὲ ὅλα αὐτὰ - ἀνεξαρτήτως τί θὰ ἀποφασίσῃ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος- εἶναι: Εἶναι καὶ γιὰ ἐμᾶς, Κληρικοῦς, Μοναχοῦς καὶ λαϊκοῦς, οἱ αἱρέσεις «Ἐκκλησιῶν», εἶναι καὶ γιὰ ἐμᾶς ὁ Οἰκουμενισμός «ἕνα θεάρεστο ὄραμα», ὑπάρχουν καὶ γιὰ ἐμᾶς πολλὰς ὁδοὶ σωτηρίας;

Ἀπομένει πιά σὲ ἐμᾶς νὰ ἀποδείξουμε, ἂν θὰ τοὺς ἀκολουθήσουμε ἢ θὰ τοὺς πολεμήσουμε ἐμπράκτως ὁμολογώντας τὸν Χριστὸ καὶ τὴν ἀληθινὴ Μία Ἐκκλησία του. Εἴμαστε σὰν Ὁρθόδοξοι ἔτοιμοι νὰ ὁμολογήσουμε γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία μας:

«Ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν σοὶ ζῶμεν

καὶ ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα:

εἰ δὲ καλέσοι καιρός,

καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθηξόμεθα»;

Γιατὶ ἂς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ θὰ μείνει εἰς τὸν αἰῶνα, δὲν πρόκειται ποτε νὰ ἠττηθεῖ. Ἐμᾶς ὅμως, ποῦ θὰ μᾶς κατατάξῃ ὁ Χριστός, ὅταν ἔρθῃ ἡ φοβερὴ καὶ τρομερὴ στιγμὴ τῆς ἀπονομῆς τῆς Θείας δικαιοσύνης;

Ἀδαμάντιος Τσακίρογλου

Leonard J. Swidler: *The Ecumenical Vanguard - The History of the Una Sancta Movement.* (Memento vom 17. Juli 2007 im Internet Archive)

Antonio Calisi: *L'Ecumenismo, il Rinascimento Carismatico Cattolico e la Comunità di Gesù.* Chàrisma Edizioni, Bari 2015.

Wolfgang Thönissen: *Aufbruch in ein neues Zeitalter der Kirche. Die Entwicklung des Ökumenismus nach dem Zweiten Vatikanischen Konzil.* In: *Theologische Revue* 108 (2012), S. 267-282.

Fr.V. Potapov: „*XVI. Ecumenism.*“ - *Orthodoxy and Heterodoxy. Ecumenism.* (Memento vom 27. Dezember 2004 im Internet Archive)

